

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacri sacerdotij defensio co[n]tra Lutheru[m]

Fisher, John

Coloniæ, 1525

VD16 F 1240

Axioma Qvartvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30878

qua re fusius in axiomatico proximo dicturi sumus

¶ Sed ut ad scripturarū exempla tandem ueniamus. Mo^s XIII
 ses quū nimia pressus cura prope sub ipso onere deficeret, nec
 sufficeret ad tanti populi gubernationē, iussit illi deus dicens. *Moses consti-
 tuit iudices.*
 Congrega mihi septuaginta uiros de senioribus Israel, quos *Numeri 11*
 tu nosti, q̄ senes populi sint ac magistri, Et duces eos ad osti-
 um tabernaculi fœderis, faciesq; ibi stare tecum, ut descēdam
 & loquar tibi, & auferā de spiritu tuo, tradamq; eis ut susten-
 tent tecū onus populi, & non tu solus graueris. Quod & fa-
 ctum est. Si ueteris igitur & iam antiquatæ synagogæ tātā
 curam gesserit deus, ut ipsius gubernatoribus huiusmodi gra-
 tiam contulerit, quāto magis id fieri cōgruit pro ecclesia, quæ
 ex multitudine gentiū collecta est, & Christi sanguine redē-
 pta, imo sponsa Christi iam effecta. *Christus præs-
 fecit ecclesiæ*
 nunc in huius mundi deserto peregrinat, neq; pauci pastores *prælatos.*
 huic tantæ plebis gubernationi sufficiant, congruū est, ut in
 plures ipsa curarum moles distribuatur, pariterq; dotes grati-
 arum ipsæ a diuino spiritu cumulatiùs impertiant, quo pos-
 sent id muneris fructuosius exercere.

¶ Similiter & quū in deserto destinarit deus fœderis taber XV
 naculum esse fabricandum, nec repertus esset quisq; peritus
 artifex, qui norit hoc ipsum fabrefacere, impleuit quendā no-
 mine Beseleel filium Huri spiritu dei, eundemq; locupletauit
 sapientia, intelligentia, & scientia, quo possit in quouis opere
 excogitare, quicquid fabrefieri debuit ex auro, argento, ære,
 marmore, gemmis, & diuersitate lignorum, cui & socium de-
 dit Ooliab filium Achisamech ut Exodi. 31. scribit. Hoc pro
 tabernaculo fœderis iam abolito fecit deus, & pro C H R I
 S T I corporis mystici tabernaculo, quod iam indies ædifica-
 tur nullos magistros tanti operis curabit constituere, neq; cō-
 stitutos necessarijs gratiæ dotibus exornare studebit? Alie-
 num utiq; foret istud a beneficentia dei, qui quum aliquid o-
 peris meditatur, nunquam deficit in medijs, quæ pro fine o-
 peris consequendo necessaria sunt.

AXIOMA QVARTVM.

CONGRESSVS SECVNDVS

¶ Non solū ita fieri cōgruū est, uerumetiam de facto Christus ecclesiæ suę pastoribus huiusmodi largitus est gratiam & potestatem, qua suo cōmodius officio fungerentur.

XVI

Iohan. 15.
I. Corin. I

Matth. 10.

Lucæ. 21.

Marci. 13

Lucæ. 9.

Marci. 6

Marci. 3.

Cōficiendi sacramenti auctoritas.

In cœna Christi cū duodecim solū fuit.

AN nō ex infima plebe Christus duodecim ap̃los elegit, homines ut ne quid aliud dicā rudes & indoctos, quos tamen ubi uelut duces gregi suo præficeret, maximis gratiæ dotibus insigniuit? Refert utiq; Matthæus datā illis fuisse potestātē aduersus immūdos spūs, ut eicerent eos & sanarent quēuis morbū & quēuis languorē. Refert & tantā eiisdē sapientiā fuisse donatā, ut nec esset opus præmeditari quid loquerent. Dabit (inquit) uobis in illa hora quid loquamini. Neq; em̃ uos estis ipsi loquētes, sed spūs patris uestri qui loquitur in uobis. Et q̃ hoc ipsum alijs postea cōpluribus contigisset, tamen ad ap̃los hæc tū peculiariter fuisse dicta, Matth. 10. satis apertū est. Similiter & Lucas narrat. Conuocatis (inquit) Iesus duodecim, dedit illis potestātē, & auctoritatē super omnia dæmonia, & ut morbos sanarent, & misit illos ut prædicarent regnū dei, & sanarent infirmos. Marcus autē refert, q̃ iisdē egressi prædicabāt resipiscentiā & dæmonia multa eiciebāt, & ungebant oleo multos ægros, & sanabant. An istud quæso fieri potuit, absq; donis gratiæ eximjs? Sed & duodecim illos, ut docet Marc⁹, ideo Christus instituit, ut essent secū. At quid hoc est aliud q̃ q̃ hi præ cæteris illi magis familiares essent & uiciniores, maioriq; cæteris præpollerent auctoritate. Hos insuper in suprema cœna conuiuas habuit, quibus & consecrandi corporis sui dedit potestātē. Sic em̃ cap. 22. Lucas scribit. Et quū iā esset tēpestiuū accubuit, ac duodecim ap̃stoli cū eo. Et ait illis. Desyderio desyderauī hoc pascha comedere uobiscū, antequā patiar, Mox q̃q; subdit Lucas. Et accepto pane quū gratias egisset, fregit ac dedit eis dicens. Hoc est corpus meū, quod pro uobis tradet, Hoc facite in mei recordationē. Ecce duodecim illis potestātē dedit cōficiendi corporis sui. Nā palā est ex eodē euangelio, plures conuiuas illic non fuisse, præter Christū & duodecim, quū satis constet unū poculū pluribus q̃ totidē

De sacra sacerdotij defensione cōtra Luth, XIII

conuiuis haudquaquam suffecisse. Atqui Iesus (ut illic tradit Lucas) accepto poculo dixit accubentibus. Accipite hoc, & diuidite inter uos. Præter hoc, eiusdem quoque diu antequam patere ligandi soluendiq; contulit auctoritatē, uti Matthæus memorat. Math. 16
 Neque alijs quam apostolis hæc fuisse datā Lutherus unquam ostendit. Sed & post resurrectionē suā Iohānes docet Christū in illos fuisse, sanctūq; contulisse spiritū, una cū facultate remittendi, retinendiq; peccata. Sic enim Iohan. cap. 20. scribit, dixisse ad illos Christū. Sicut misit me pater & ego mitto uos. Hæc cum dixisset, flauit in eos, & dicit eis, Accipite spiritū sanctū, Quorūcūq; remiseritis peccata, remittuntur eis, quorūcūq; retinueritis, retenta erunt. Nec est quod hic Lutherus cauillet, hæc omnibus christianis fuisse dicta, quā apertū sit nō omnes christianos esse missos. Dicta sunt autē illa uerba solis ipsis qui mittebant. Sicut misit me pater (inquit) & ego mitto uos.

¶ Sed & Lucas hanc rē dilucidā facit in ipsis primis actōrū uerbis dicens. Superiore quidē uolumine diximus Theophilē de omnibus quæ cœpit Iesus, tū facere, tū docere ad eū usque diē, quo postquam impetratus in hoc ipsum spiritū sanctū mandata dedisset aplis, quos delegerat, sursum assumptus est. Ex his uerbis apparet Christū non solū aplos delegisse, uerūetiā eiusdem peculiariter mandata dedisse, atque id postea eis in hoc ipsum (ut scilicet mandata facilius implerent) impartisset spiritū sanctū. Porro quæ fuerant ipsa mandata, Marcus aperit XVII
Act. primo
 dicens. Discubentibus illis undecim apparuit Iesus, & exprobrauit illis incredulitatē suā, & duriciē cordis, quod ipsi, qui se uiderissent resurrexisse nō credidissent, & dicebat eis. Ite in mundū uniuersum & prædicate euangelium omni creaturæ. Marc. 16
 Matthæus uero memorat eiusdem undecim a Christo fuisse dictum Euntes ergo docete omnes gentes baptizantes eos in nomine patris & filij & spūs sancti. Mandatū igitur illis undecim fuerat, ut irent per orbē & docerent atque baptizarent, idque in nomine patris & filij & spūs sancti. Quod si Lutherus qui nihil recipit, nisi quod in euangelio scriptū sit, hoc ipsum ex euangelio doceat cæteris fuisse mandatū, illi credemus. Sin uero nequeat, sed absque euangelio contendat a nobis debere suis ueris Matth. 28.

Cōmento Lutheri non est standum.

D

CONGRESSVS SECVNDVS

bis credi, id quod iniquum fuerit alij diiudicent. Intelligis ergo lector quibus privilegijs & gratijs apostolos hos munierit Christus, quantaque praeter ceteris auctoritate illis contulerit, quod possent iniunctum sibi munus efficacius, expeditiusque complere. Acceperunt & septuaginta discipuli suas dotes, quae tametsi fuerint apostolorum donis impares, longe tamen superabant ea, quae reliquae plebi impertiebantur. Sed pro hoc axioma iam (opinor) satis est dictum.

QVINTVM AXIOMA

¶ Neque solum in ecclesiae primordijs homini pastor res necesse fuit institui, uerum istud perpetuum sit oportet, donec edificium ecclesiae fuerit plene consummatum.

XVIII

Math. 24.

Stendimus in libello quodam quae aduersus Velenum scripsimus, non ante finiendam eam successionem quam coepit a Christo, quae omnia quae per Christum praedicta sunt, euenerint. Sic enim ipse testatur in euangelio Matthaei dicens Amen dico uobis, Non praeteribit haec aetas, donec omnia ista fiant. Et tamen certum est quaedam ex eis, quae tamen futura Christus praedixerat nondum euenisse, id quod cuiusque locum illum perlegendi constare poterit. Quamobrem & perspicuum est aetatis huius successionem hactenus haudquam esse finitam, sed adhuc ab eodem fonte perpetuatam a quo tunc coeperat.

XIX.

Matt. 28.

¶ Adde quod Christus pollicitus est apostolis & discipulis, se nunquam ad usque seculi consummationem ab illis defuturum. Ecce (inquit) ego uobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi. Certum est non istud spondidisse Christum, pro solis illis qui tamen aderant, sed pro cunctis eorum posteris, quum & eorum qui tunc fuerant, & aliorum qui iam ad hunc usque diem successerant, sit una quaedam aetas perpetuaque generatio.

XX

¶ Sed ueniat in medium Paulus, & doceat nos hanc rem manifestius. Sic enim ad Ephe. 4. ait. Et Christus dedit alios quidem apostolos, alios uero prophetas, alios autem euangelistas, alios autem pastores ac doctores. Sed in quae finem optime Paule uoluit istud fieri Christus? Ad instaurationem sanctorum in opus administrationis, in aedificationem corporis Christi. Verum istud o sanctissime, quod diu futurum est? Respondet, Donec perueniamus omnes in unitatem fidei, & agnitionis filii dei, in uirum perfectum in men-